

Sygn. akt: III U 891/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015r. w O.

sprawy z odwołania S. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 29.09.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 891/14

UZASADNIENIE

S. Z. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 29.09.2014r., znak: ENMS/15/028037900, odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu podał, że od 19 roku życia cierpi na niedosłuch, lecz się w poradni okulistycznej, rehabilitacyjnej i neurologicznej, posiada też umiarkowany stopień niepełnosprawności. Podniósł, że zarówno lekarz orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS przyjęli, że jest całkowicie niezdolny do pracy od marca 2014r., a posiada staż pracy 28 lat i 8 miesięcy.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że po zbadaniu S. Z. lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 19.05.2014r. ustalił, że jest on całkowicie niezdolny do pracy do 30.11.2015r., a jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy wskazał marzec 2014r. Po rozpoznaniu sprzeciwu odwołującego także Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 16.09.2014r. ustaliła, że S. Z. jest całkowicie niezdolny do pracy do 30.11.2015r. oraz ustaliła datę powstania całkowitej niezdolności do pracy na marzec 2014r. ZUS wskazał, że ubezpieczony udowodnił okres zatrudnienia wynoszący 25 lat, 6 miesięcy i 23 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 6 miesięcy i 22 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 27 lat, 1 miesiąc i 15 dni. Wprawdzie został uznany za całkowicie niezdolny do pracy, lecz

nie posiada 30 lat okresów składkowych, zatem zgodnie z art. 57 i 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych powinien udokumentować 5-letni okres pracy w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy lub przed zgłoszeniem wniosku o rentę. Z przebiegu zatrudnienia odwołującego wynika, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy (31.03.2014r.) oraz przed dniem złożenia wniosku o rentę odwołujący nie udokumentował wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia, a jedynie 2 lata i 28 dni. Wobec powyższego zdaniem ZUS decyzją z dnia 29.09.2014r. prawidłowo odmówiono S. Z. prawa do renty.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Przedmiotem badania w niniejszej sprawie jest prawidłowość decyzji ZUS z dnia 29.09.2014r., odmawiającej S. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Z akt rentowych wynika, iż jest to już druga decyzja, odmawiająca mu prawa do renty.

Pierwszy wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy S. Z. złożył w dniu 13.06.2011r. Decyzją z dnia 20.10.2011r. odmówiono mu prawa do w/w świadczenia, bowiem ustalono, że jest częściowo niezdolny do pracy, jego częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 01.03.2010r., a w ostatnim dziesięcioleciu przed datą zgłoszenia wniosku o rentę i przed datą powstania niezdolności do pracy nie osiągnął 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

W dniu 03.04.2014r. ubezpieczony zwrócił się z drugim wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Został wówczas skierowany na badanie lekarskie, w wyniku którego lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 19.05.2014r. ustalił, że jest on całkowicie niezdolny do pracy do 30.11.2015r., a jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy wskazał marzec 2014r. Z powyższym orzeczeniem ubezpieczony nie zgodził się i wniósł sprzeciw. Po jego rozpoznaniu także Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 16.09.2014r. ustaliła, że S. Z. jest całkowicie niezdolny do pracy do 30.11.2015r. a datę powstania całkowitej niezdolności do pracy ustaliła na marzec 2014r.

Mimo stwierdzenia całkowitej niezdolności do pracy, organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 29.09.2014r. odmówił S. Z. prawa do renty, gdyż stwierdził, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy (31.03.2014r.) oraz przed dniem złożenia wniosku o rentę (03.04.2014r.) odwołujący nie udokumentował wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia, a jedynie 2 lata i 28 dni. ZUS jednocześnie uznał, iż odwołujący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat, 6 miesięcy i 23 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 6 miesięcy i 22 dni okresów nieskładkowych, dlatego powinien udokumentować 5-letni okres pracy w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy lub przed zgłoszeniem wniosku o rentę. Wobec jego niewykazania ZUS uznał, iż odwołujący nie spełnia przesłanek do renty, określonych w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i dlatego odmówił mu prawa do renty.

W ocenie Sądu odwołanie S. Z. jest niezasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1 jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 tej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła

zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przepis art. 58 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy stanowi zaś, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Według art. 58 ust. 2 - okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

W dacie składania przez odwołującego wniosku o rentę (03.04.2014r.) obowiązywał przepis art. 58 ust. 4, według którego przepisu ust. 2 nie stosuje się jedynie do ubezpiezonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpiezonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2010r., IUK 204/09, LEX nr 577813). Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i Sąd nie może - wbrew opinii biegłego (biegłych) - opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok z dnia 14.05.2014r., III AUa 1810/13, LEX nr 1469282).

W świetle cytowanych wyżej przepisów rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od ustalenia, czy S. Z. jest niezdolny do pracy i w jakim stopniu, w jakim okresie ta niezdolność powstała i jaki jest przewidywany okres jej trwania. Istotne w sprawie także było wykazanie posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego przed zgłoszeniem wniosku o rentę (tj. przed 03.04.2014r.) lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, okulistyki i psychiatrii.

Biegłe z zakresu okulistyki B. M. i psychiatrii M. F., po przeprowadzeniu badania odwołującego w dniu 06.12.2014r. rozpoznały u niego łagodne zaburzenia funkcji poznawczych. Wskazały, że u odwołującego nie stwierdza się niezdolności do pracy zarobkowej z przyczyn psychiatrycznych i okulistycznych.

W uzasadnieniu biegłe podały, że ubezpieczony nie leczy się psychiatrycznie, natomiast od 2010r. leczy się neurologicznie na stwardnienie rozsiane. Podniosły, że odwołujący jest okresowo niespokojny i pobudzony z powodu braku zajęcia. Sen i apetyt ma dobry. Obecnie jest w nastroju i napędzie wyrównanym, dość spokojny, w dobrym kontakcie werbalnym, zborny, dorzeczny, z nieznacznymi zaburzeniami funkcji poznawczych - głównie w zakresie koncentracji i uwagi, bez ostrych produkcji psychotycznych, bez myśli samobójczych. Biegła okulista stwierdziła, że pełna ostrość wzroku bez okularów również nie czyni badanego niezdolnym do pracy.

S. Z. w dniu 21.02.2015r. został zbadany przez biegłą z zakresu neurologii T. P., która rozpoznała u niego postępującą postać stwardnienia rozsianego i ustaliła częściową niezdolność do pracy od dnia 15.03.2010r., tj. od dnia leczenia w Oddziale Neurologii w O. oraz całkowitą niezdolność do pracy od marca 2014r. na stałe.

W uzasadnieniu biegła wskazała, że w obecnym stanie zdrowia badany jest całkowicie niezdolny do pracy i nie może pracować z uwagi na ogniskowe uszkodzenie (...). Wskazała, że ubezpieczony zachorował w 2010r., wystąpiły wtedy zaburzenia chodu i równowagi, wykonane badanie (...) głowy wykazało istnienie ognisk demielinizacyjnych, białko oligoklonalne było nieobecne, wykluczono neuroboreliozę. Następnie po infekcjach nasiliła się niesprawność, zaburzenia w pracy jelit, zaburzenia w oddawaniu moczu. W 2014r. stwierdzono rozsiane uszkodzenia układu nerwowego - rozpoznano stwardnienie rozsiane postać wtórnie postępującą.

Powyższa opinia została doręczona stronom, które w określonym przez Sąd terminie nie wniosły do niej zastrzeżeń.

S. Z. dopiero w piśmie z dnia 24.02.2015r. podniósł, że biegli nie odnieśli się do dokumentacji neurologicznej od marca 2010r. i do dokumentacji okulistycznej z 2007r. oraz dokumentacji laryngologicznej. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu laryngologii i okulistyki.

Sąd na rozprawie w dniu 28.04.2015r. na podstawie art. 217 § 3 kpc oddalił powyższy wniosek uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zdaniem Sądu sporządzone w sprawie opinie – z dnia 06.12.2014r. i 21.02.2015r. mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia i w sposób prawidłowy rozstrzygają kwestię stopnia niezdolności do pracy S. Z. oraz daty jej powstania.

Wszystkie opinie w przedmiotowej sprawie zostały wydane przez biegłych lekarzy o specjalności odpowiednich do ujawnionych u odwołującego schorzeń. Biegłe dokonały analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadziły wywiad oraz badania lekarskie. Z przyczyn psychiatrycznych i okulistycznych nie stwierdzono niezdolności do pracy. Lekarz okulista B. M. i psychiatra M. F. zaznaczyły, że istotne jest badanie przez neurologa.

W opinii wydanej w dniu 21.02.2015r. przez biegłą z zakresu neurologii T. P. wskazano częściową niezdolność do pracy od dnia 15.03.2010r. – tj. od dnia leczenia w Oddziale Neurologii w O. oraz całkowitą niezdolność do pracy od marca 2014r. (a więc od 31.03.2014r.) na stałe z powodu stwardnienia rozsianego.

Podstawą do stwierdzenia niezdolności do pracy jest schorzenie neurologiczne a z samych twierdzeń S. Z. na rozprawie i ze złożonej dokumentacji medycznej wynika, iż nasilone objawy choroby pojawiły się u niego w marcu 2010r., wcześniej zaś nie leczył się neurologicznie. Odwołujący słuchany na rozprawie podał, iż jeszcze do marca 2010r. prowadził działalność gospodarczą – docieplanie budynków, przy czym czynności z tym związane wykonywał on sam jak i zatrudniani przez niego pracownicy (vide protokół w formie elektronicznej). Pytany o datę wystąpienia pierwszych objawów choroby podał, iż wystąpiły one w marcu 2010r., źle się wtedy poczuł, gdy wychodził z samochodu, poczuł, że nie może iść, objawy się nasilały, dlatego po dwóch dniach zadzwonił po karetkę pogotowia i wówczas został przewieziony na oddział neurologiczny. Z wyjaśnień odwołującego wynika też jednoznacznie, iż przed marcem 2010r. nie występowały u niego objawy, które mogłyby świadczyć o istniejącym stanie chorobowym neurologicznym, jedynie bowiem odczuwał pogorszenie ostrości wzroku. Taka teza jest zbieżna z danymi wynikającymi z dokumentacji z Poradni Okulistycznej (lek. M. C.), w której znajduje się zapis wizyty w 2007r. a nadto tylko w dniu 02.01.2010r. i w dniu 23.01.2012r. (koperta k. 60 dokum. lek. ZUS). Z karty informacyjnej leczenia na oddziale neurologicznym w dniach 01-15.03.2010r. wynika, iż został przyjęty na oddział z powodu zaburzeń chodu i równowagi, rozpoznano wówczas u niego tylko ogniska o niejasnym charakterze w OUN a do domu został wypisany w stanie ogólnym dobrym, z uzyskaniem poprawy sprawności chodu i mowy (k. 8-10 dokum. lek. ZUS). Dokumentacja medyczna potwierdza więc wniosek biegłych o jedynie częściowej niezdolności do pracy odwołującego od marca 2010r. Wniosek ten jest zbieżny ze stanowiskiem i badaniem przeprowadzonym w 2011r. przez lekarza orzecznika ZUS i Komisję lekarską ZUS, którzy stwierdzili częściową niezdolność do pracy odwołującego również od marca 2010r. W oparciu o powyższe ustalenia w dniu 20.10.2011r. odmówiono odwołującemu prawa do renty, bowiem ustalono, że jego częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 01.03.2010r., a w ostatnim dziesięcioleciu od daty zgłoszenia wniosku o rentę i od daty powstania niezdolności do pracy nie osiągnął 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Od powyższej decyzji S. Z. nie wniósł odwołania, jest więc ona prawomocna i wiąże obecnie Sąd. Sąd ubezpieczeń społecznych jest bowiem związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c. ani nie podważyła jej skuteczności w inny, prawem przewidziany, sposób (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r., I UK 173/07, OSNP 2009/5-6/78).

W świetle w/w okoliczności brak było podstaw do sporządzania opinii przez biegłego laryngologa oraz kolejnej opinii przez biegłego okulistę. W opinii z dnia 06.12.2014r. biegła okulista nie stwierdziła bowiem odchyień od normy w zakresie narządu wzroku. Odwołujący domagając się kolejnej opinii powoływał się na dokumentację okulistyczną, złożoną do ZUS (koperta k. 60 dokum. lek. ZUS). Nie może ona jednak stanowić podstawy do stwierdzenia

niezdolności do pracy, a tym bardziej całkowitej niezdolności od 2007r., czy od marca 2010r. W okresie od 2007r. do 2012r., a więc przez okres 5 lat, odwołujący miał tylko 3 wizyty u lekarza okulisty, co świadczy o braku szczególnych dolegliwości, nadto przy każdej wizycie lekarz przeprowadzała badanie oczu i w dokumentacji wizyt znajdują się zapisy o braku zmian na dnie oczu. Jak już wskazano wyżej, podstawą do stwierdzenia niezdolności do pracy odwołującego były zaburzenia chodu i równowagi, a te pojawiły się dopiero w marcu 2010r., dlatego nie mogą powodować niezdolności do pracy wcześniej.

Podobnie należy odnieść się do żądania odwołującego dopuszczenia dowodu z opinii biegłego laryngologa. S. Z. nie złożył żadnej dokumentacji dotyczącej narządu słuchu a sam fakt stwierdzenia niedosłuchu nie powoduje niezdolności do pracy, skoro z samych twierdzeń odwołującego wynika, że jego stan zdrowia istotnie pogorszył się dopiero w marcu 2010r. i polegało to na pojawieniu się zaburzeń chodu, było więc spowodowane schorzeniem neurologicznym.

W toku postępowania S. Z. złożył dokumentację medyczną dotyczącą leczenia psychiatrycznego (k. 52a.s.). Na rozprawie w dniu 28.04.2015r. przyznał jednak, że zaczął się leczyć psychiatrycznie dopiero w lutym 2015r., jego stan psychiczny nie może więc stanowić podstawy do stwierdzenia niezdolności do pracy już dacie złożenia wniosku o rentę czy jeszcze wcześniej, bo w marcu 2010r.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż sporządzone w sprawie opinie prawidłowo oceniają stan zdrowia odwołującego oraz określają stopień niezdolności do pracy. Biegła neurolog wskazała bowiem, że w marcu 2010r. odwołujący był częściowo niedolny do pracy, stwierdzano wówczas jedynie ogniska demielinizacyjne zaś od marca 2014r. jego stan zdrowia pogorszył się, gdyż dodatkowo doszło do zaburzeń w pracy jelit, zaburzeń oddawania moczu oraz stwierdzono wystąpienie rozsianego uszkodzenia układu nerwowego.

Ustalenie daty początkowej częściowej niezdolności do pracy na 15.03.2010r. i całkowitej niezdolności na marzec 2014r. (tj. 31.03.2014r.) powoduje, iż S. Z. nie spełnia przesłanek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony wniosek o rentę złożył w dniu 03.04.2014r., dlatego należało ustalić, czy w dacie złożenia wniosku lub w dacie wystąpienia częściowej niezdolności odwołujący spełniał warunek posiadania 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

ZUS w zaskarżonej decyzji wskazał, że ubezpieczony w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy oraz przed dniem złożenia wniosku o rentę nie udokumentował wymaganego 5-letniego okresu ubezpieczenia. Wniosek ten należy podzielić.

Z akt rentowych wynika, iż ZUS uwzględnił odwołującemu wszystkie wskazywane przez niego okresy składkowe i nieskładkowe, za wyjątkiem okresu urlopu bezpłatnego od 01.11.1990r. do 05.05.1991r. Z tych akt wynika również, że ostatni uwzględniony okres to okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego od 22.06.2010r. do 16.06.2011r. a odwołujący ma długoletnią przerwę w ubezpieczeniu, bo trwającą od 01.06.2000r. do 31.05.2008r. Na rozprawie w dniu 28.04.2015r. odwołujący podał, że w latach 2001 – 2007 pracował dorywczo i nie był zgłoszony do ZUS. Nadto oświadczył, iż nie będzie wykazywał tych okresów zatrudnienia.

Jak wskazano wyżej, osoba, u której niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat musi wykazać 5-letni okres składkowy i nieskładkowy, co wynika z art. 58 ust. 1 pkt 5 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Obowiązku posiadania 5-letniego okresu nie stosuje się jedynie do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 58 ust. 4). Bezspornym jest, że S. Z. w dacie składania wniosku o rentę, na skutek którego zapadła zaskarżona decyzja, jak i w dacie powstania całkowitej niezdolności do pracy nie posiadał 30-letniego okresu składkowego. Nie spełnia wobec tego przesłanek określonych w art. 58 ust. 4 w/w ustawy. W tej sytuacji powinien był wykazać spełnienie przesłanek określonych w art. 58 ust. 1 pkt 5. Z akt ZUS wynika, iż zarówno w ostatnim 10-leciu przed złożeniem wniosku o rentę (przed 03.04.2014r.), jak i w ostatnim 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy (31.03.2010r.), a jedynie 2 lata i 28 dni. S. Z. nie kwestionował faktu, iż nie posiada 30-letniego okresu składkowego oraz faktu, iż

nie posiada 5-letniego stażu pracy w ostatnim 10-leciu przed złożeniem wniosku o rentę i w ostatnim 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Zdaniem Sądu fakt, iż w dacie 31.10.2010r. S. Z. posiadał 25-letni okres składkowy i nieskładkowy nie może powodować przyznania mu prawa do renty. Był wówczas bowiem jedynie częściowo niezdolny do pracy, dlatego nie można zastosować uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006r. (I UZP 5/05, OSNP 2006/19-20/305), dotyczącej mężczyzn nie posiadających 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a będących całkowicie niezdolnymi do pracy i posiadającymi 25-letni staż pracy.

Jak już wskazano wyżej, S. Z. już w 2011r. występował z wnioskiem o rentę. Decyzją z dnia 20.10.2011r. odmówiono mu prawa do renty, bowiem ustalono, że jest częściowo niezdolny do pracy, jego częściowa niezdolność do pracy powstała w dniu 01.03.2010r., a w ostatnim dziesięcioleciu od daty zgłoszenia wniosku o rentę i od daty powstania niezdolności do pracy nie osiągnął 5-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Od powyższej decyzji S. Z. nie wniósł odwołania, jest więc ona prawomocna i wiąże obecnie Sąd. Jak już wskazano wyżej, Sąd ubezpieczeń społecznych jest bowiem związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 4779 k.p.c. ani nie podważyła jej skuteczności w inny, prawem przewidziany, sposób (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r., I UK 173/07, OSNP 2009/5-6/78).

Obecnie zaskarżona decyzja ZUS z dnia 29.09.2014r. zapadła na skutek wniosku z dnia 03.04.2014r., odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy od 31.03.2014r., a wówczas obowiązywał już art. 58 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dlatego w/w uchwała SN z 23 marca 2006r. nie będzie miała zastosowania.

Odwołujący S. Z. nie spełnia więc przesłanek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i jego odwołanie od decyzji ZUS z 29.09.2014r. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlega oddaleniu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.